

Scénář k rozhlasové reportáži Erika Bednarská

Je rok 1946, v Československu probíhá nucená deportace německého obyvatelstva. Hlavním důvodem bylo to, aby se naprostá většina Němců nechtěla opět připojit k Německu. Němci z Jesenicka, kteří měli být odsunuti, měli být nejdříve shromážděni v Muně Mikulovice. A zde je klíčovým číslem odsunu číslo 30, neboť si každý německý občan musel do 30 hodin sbalit zavazadlo o 30 kg. Malá Erika Bednarská, tehdy ještě Schleglová, a její německá rodina se však z osady Hraničky neodsunuli. Přesněji řečeno, nebylo jim to dovoleno, ač měli sbaleno. Otec byl lesní dělník a jeho práce byla pro Čechy nezbytná.

„Později jsme mohli, ale už jsme si to museli platit. A naši měli nás pět a ještě babičku a dědečka. Tak to pak vzdali.“

Malá Erika vyrůstala spolu se svými čtyřmi sourozenci. Zálíb mnoho neměla. Vlastně ani mít nemohla. Z Hraniček to všude bylo daleko, proto neměla ze začátku ani žádné kamarádky.

Avšak zanedlouho začala se svým bratrem Erichem chodit do školy do Vojtovic. Ta také zrovna blízko nebyla, ale oné výpravy kolikrát opravdu stály za to. Kdo by nechtěl do školy jezdit na kole, na lyžích nebo překonávat silné bouře, jako naše Erika?

„Dodnes není jasný, když tam jedu na kole, jak jsem to tenkrát mohla zvládnout. V zimě jsme jezdili na lyžích. On si stoupl na lyže, já za ním a jeli jsme. Tam se jede ke škole kolem kostela a tam byly vždycky hrozné závěje. Tam jsme ložili po kolenách. Vůbec se neprohrnovalo. Samozřejmě já jsem došla do školy, to nebyly žádné oteplováky. Já jsem měla tepláky na gumu, sníh přimrzlý na nohách, plné boty sněhu. Tak jsme se přezuli. Ve třídě se topilo v kamnech a my jsme měli takového hodného učitele, že nás přesporní nechal vždycky sedět u kamen, abychom se usušili.“

A ani to, co ve škole následovalo, nebylo ze začátku pro Eriku o nic méně dobrodružné. Není se čemu divit. Česky neuměla, a tak jí nezbylo nic jiného, než si poslušně s bratrem sednout do lavice a slova pana učitele Dvořáka jenom poslouchat.

„My jsme doma mluvili jenom Německy. Naši česky neuměli. Já si jenom pamatuju, jak jsem seděla v první lavici, civěla na učitele a nerozuměla mu ani slovo. Ani nevím, jak jsem se pak naučila česky.“

Když už s bratrem česky uměli, tak toho občas před svojí německy mluvící rodinou nepěkně využívali.

„Co by naši nemuseli vědět, nějaké tajemství, tak my jsme si to vždycky řekli česky. Ale tatínek vždycky brblal, protože nerozuměl.“

Škoda, že jste neviděli, jak se rodiče vztekali. Německy se Erika sama doma naučila číst a psát a časem si oblíbila německé knihy. A nejen to. Se svými zvědavými očima pročítala kde co.

„Já už si na té české televizi nemůžu vybrat. Já jsem si už zvykla na tu německou...“ :)